

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 727

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 27 octombrie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.106 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, precum și ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar	2-4	Decizia nr. 1.160 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2008 pentru stabilirea tarifului lunar al chiriei pe m ² care se aplică pentru închirierea locuințelor și terenului aferent acestora, aflate în domeniul public și privat al statului, administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”	7-9
Decizia nr. 1.121 din 10 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. i) din Legea camerelor de comerț din România nr. 335/2007	4-5	Decizia nr. 1.183 din 17 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2 ¹) și (3) și ale art. 50 ¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	9-11
Decizia nr. 1.151 din 15 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat	5-7	Decizia nr. 1.217 din 29 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 5 din Codul penal	12-13
		Decizia nr. 1.226 din 29 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 2 din Codul de procedură penală	13-14
		Decizia nr. 1.227 din 29 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 230 și ale art. 249 din Codul de procedură penală.....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.106**

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, precum și ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Antonia Constantin — procuror
 Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, precum și ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul „Spiru Haret” Mureș în dosarele nr. 527/102/2009, nr. 528/102/2009, nr. 526/102/2009, nr. 532/102/2009, nr. 663/102/2009, nr. 662/102/2009, nr. 660/102/2009, nr. 657/102/2009, nr. 654/102/2009, nr. 646/102/2009, nr. 643/102/2009, nr. 456/102/2009, nr. 457/102/2009, nr. 458/102/2009, nr. 648/102/2009, nr. 459/102/2009, nr. 460/102/2009, nr. 650/102/2009, nr. 517/102/2009, nr. 452/102/2009, nr. 453/102/2009, nr. 454/102/2009 și nr. 455/102/2009 ale Tribunalului Mureș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.931D/2009—1.953D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.932D/2009—1.953D/2009 la Dosarul nr. 1.931D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, invocând deciziile nr. 989/2009 și nr. 1.842/2009 ale Curții Constituționale prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 9 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 527/102/2009, nr. 528/102/2009, nr. 526/102/2009,

nr. 532/102/2009, nr. 663/102/2009, nr. 662/102/2009, nr. 660/102/2009, nr. 657/102/2009, nr. 654/102/2009, nr. 646/102/2009, nr. 643/102/2009, nr. 456/102/2009, nr. 457/102/2009, nr. 458/102/2009, nr. 648/102/2009, nr. 459/102/2009, nr. 460/102/2009, nr. 650/102/2009, nr. 517/102/2009, nr. 452/102/2009, nr. 453/102/2009, nr. 454/102/2009 și nr. 455/102/2009, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, precum și ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul „Spiru Haret” Mureș.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că în anul 2008 salarizarea personalului didactic a fost reglementată printr-o succesiune de acte normative emise atât de Guvern, cât și de Parlamentul României. Astfel, în opinia autorilor excepției, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 este neconstituțională, fiind adoptată cu încălcarea prevederilor art. 1 alin. (4) și (5), art. 20 alin. (1), art. 41 alin. (2), art. 61 alin. (1), art. 102 alin. (1), art. 111 alin. (1), art. 115 alin. (4) și (6) și ale art. 141 din Constituție. Guvernul, substituindu-se Parlamentului, și-a exercitat abuziv dreptul de apreciere cu privire la materia reglementată, privând personalul didactic de drepturile salariale stabilite prin Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ. Mai mult, motivarea dată de Guvern ordonanței de urgență nu justifică urgența emiterii acesteia în sensul prevăzut de art. 115 din Constituție.

Autorul excepției apreciază că art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 sunt neconstituționale, întrucât încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5), art. 20 alin. (1), art. 41 alin. (2), art. 61 alin. (1), art. 102 alin. (1), art. 111 alin. (1), art. 115 alin. (4) și (6) și ale art. 141 din Constituție. Din prevederile art. 2 și 3 ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2009 rezultă în mod evident faptul că Guvernul refuză să aplice Legea nr. 221/2008, lege adoptată de Parlament, ceea ce reprezintă o încălcare a rolului și a funcției Guvernului, precum și dovada imixtiunii executivului în activitatea legislativului. Este o încălcare a principiului separației puterilor în stat, dar și a obligației constituționale ce revine oricărei persoane sau autorități, respectiv Guvernului, de a respecta Constituția, supremația sa și a legilor .

Tribunalul Mureș — Secția civilă apreciază că excepția este întemeiată, întrucât prevederile celor două ordonanțe nu satisfac exigențele constituționale ale art. 61 alin. (1) și ale art. 115 alin. (6).

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Nicio autoritate nu a comunicat punctul său de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 11 noiembrie 2008, precum și cele ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 30 ianuarie 2009, care au următorul cuprins:

— Art. I pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008:

„Art. I. — Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: [...]

3. După articolul 1 se introduce un nou articol, articolul 11, cu următorul cuprins:

«Art. 11. — (1) În cursul anului 2009 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ, stabilite potrivit anexelor nr. 1.1, 1.2, 2 și 3, se majorează după cum urmează:

a) pentru perioada 1 ianuarie—28 februarie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;

b) pentru perioada 1 martie—31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;

c) pentru perioada 1 septembrie—31 decembrie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b.

(2) Indemnizațiile pentru persoanele care ocupă funcții de conducere specifice, precum și indemnizațiile pentru îndeplinirea unor activități specifice învățământului pentru anul 2009 sunt cele prevăzute în anexele nr. 4 și 5.»;

— Art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009:
„Art. 2. — La articolul 1¹ alineatul (1), literele a) și b) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 30 ianuarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și vor avea următorul cuprins:

«a) pentru perioada 1 ianuarie—31 martie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;

b) pentru perioada 1 aprilie—31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;».

— Art. 3. — Valorile coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzute în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a, 3a, 1.1b, 1.2b, 2b și 3b la Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se aplică corespunzător perioadelor stabilite la art. 2 din prezenta ordonanță de urgență.”

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind caracterul de stat de drept, ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, ale art. 41 alin. (2) privind dreptul salariaților la măsuri de protecție socială, ale art. 47 privind nivelul de trai, ale art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, ale art. 102 alin. (1) și (2) privind rolul Guvernului, ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență, precum și ale art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că prin Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009, a statuat că adoptarea ordonanțelor de urgență numai în scopul contracarării unei măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului din învățământ adoptate de Parlament încalcă art. 1 alin. (4), art. 61 alin. (1) și art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală. Totodată, o asemenea măsură este contrară dispozițiilor art. 115 alin. (6) coroborate cu cele ale art. 41 și art. 47 alin. (1) din Constituție. În consecință, Curtea a constatat și încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora, „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

Curtea reține că, potrivit art. 147 alin. (4) teza a doua din Constituție, „(...) De la data publicării, deciziile sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor”, sunt aplicabile în cauză prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care prevăd că „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a intervenit după sesizarea Curții, urmează ca excepția având ca obiect prevederile art. I pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, precum și ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, precum și ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul „Spiru Haret” Mureș în dosarele nr. 527/102/2009, nr. 528/102/2009, nr. 526/102/2009, nr. 532/102/2009, nr. 663/102/2009, nr. 662/102/2009, nr. 660/102/2009, nr. 657/102/2009, nr. 654/102/2009, nr. 646/102/2009, nr. 643/102/2009, nr. 456/102/2009, nr. 457/102/2009, nr. 458/102/2009, nr. 648/102/2009, nr. 459/102/2009, nr. 460/102/2009, nr. 650/102/2009, nr. 517/102/2009, nr. 452/102/2009, nr. 453/102/2009, nr. 454/102/2009 și nr. 455/102/2009 ale Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.121

din 10 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. i) din Legea camerelor de comerț din România nr. 335/2007

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. i) din Legea camerelor de comerț din România nr. 335/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „CFR Transauto” — S.A. din București în Dosarul nr. 32/2008 al Curții de Arbitraj Comercial de pe lângă Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Galați.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 32/2008, **Curtea de Arbitraj Comercial de pe lângă Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. i) din Legea camerelor de comerț din România nr. 335/2007**, excepție ridicată de Societatea

Comercială „CFR Transauto” — S.A. din București într-un litigiu arbitral.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât înființarea de instanțe specializate în anumite materii se poate realiza numai prin legi organice, iar înființarea de instanțe extraordinare este interzisă.

Curtea de Arbitraj Comercial de pe lângă Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Galați consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece arbitrajele comerciale nu întrunesc caracteristicile unor instanțe extraordinare, iar procedurile urmate în arbitraj nu încalcă și nu restrâng drepturile procesuale ale părților.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 lit. i) din Legea camerelor de comerț din România nr. 335/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 6 decembrie 2007, cu următorul cuprins: „*Camerele județene au următoarele atribuții principale: [...] i) organizează activitatea de soluționare a litigiilor comerciale și civile prin mediere și arbitraj ad-hoc și instituționalizat;*”.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (5) privind interzicerea înființării de instanțe extraordinare și posibilitatea înființării de instanțe specializate în anumite materii, prin lege organică.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. i) din Legea camerelor de comerț din România nr. 335/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „CFR Transauto” — S.A. din București în Dosarul nr. 32/2008 al Curții de Arbitraj Comercial de pe lângă Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.151

din 15 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daewoo Mangalia Heavy Industries” — S.A. în Dosarul nr. 2.348/254/2008 al Judecătoriei Mangalia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că instanțele de arbitraj comercial nu sunt instanțe judecătorești, în sensul prevederilor art. 126 și ale art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituția României, ci jurisdicții menționate expres de Legea fundamentală în art. 146 lit. d), iar înființarea acestora nu este condiționată de adoptarea unei legi organice. Litigiile soluționate de instanțele de arbitraj comercial se finalizează prin hotărâri supuse controlului judecătoresc în condițiile prevăzute de art. 364 din Codul de procedură civilă.

Curtea nu poate primi nici susținerea privind încălcarea prevederilor art. 126 alin. (5) din Constituție, dat fiind că instanțele de arbitraj comercial nu întrunesc trăsăturile caracteristice instanțelor extraordinare. Procedura urmată de aceste organe de jurisdicție nu încalcă și nici nu restrânge drepturile procesuale ale părților prevăzute în Codul de procedură civilă și nici alte drepturi sau libertăți ale acestora.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.535D/2009—1.538D/2009, nr. 1.558D/2009, nr. 1.559D/2009, nr. 1.563D/2009, nr. 1.640D/2009, nr. 1.641D/2009, nr. 2.390D/2009 și nr. 2.498D/2009—2.502D/2009, care au același obiect al excepției de neconstituționalitate.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea acestor dosare având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord ca aceste dosare să fie conexe.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.536D/2009—1.538D/2009, nr. 1.558D/2009, nr. 1.559D/2009, nr. 1.563D/2009,

nr. 1.640D/2009, nr. 1.641D/2009, nr. 2.390D/2009 și nr. 2.498D/2009—2.502D/2009 la Dosarul nr. 1.535D/2009, care este primul înregistrat.

Magistratul-asistent referă cu privire la cererea formulată de autorul excepției, prin care renunță la excepția de neconstituționalitate ridicată în aceste dosare.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 11 decembrie 2008, 20 ianuarie 2009, 22 ianuarie 2009, 17 februarie 2009, 5 martie 2009, 18 martie 2009, 19 martie 2009, 2 aprilie 2009 și 16 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.513/254/2008, nr. 1.507/254/2008, nr. 1.511/254/2008, nr. 1.506/254/2008, nr. 1.526/254/2008, nr. 1.582/254/2008, nr. 1.601/254/2008, nr. 1.515/254/2008, nr. 2.348/254/2008, nr. 1.517/254/2008, nr. 1.522/254/2008, nr. 1.599/254/2008, nr. 146/254/2009, nr. 1.590/254/2008 și nr. 2.315/254/2008, **Judecătoria Mangalia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Daewoo Mangalia Heavy Industries” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin art. 44, 53 și 136 din Constituție, precum și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care se interpretează că obligația de a vinde locuințele închiriate — construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice — se transmite nelimitat în timp, indiferent de faptul că bunul a trecut în patrimoniul altei persoane printr-un act juridic translativ de proprietate.

Judecătoria Mangalia consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 44 și 136 din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată. Invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale, invocând, de asemenea, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Cu privire la cererea autorului excepției de neconstituționalitate de renunțare la judecarea acesteia, Curtea reține că, potrivit art. 55 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului [...]*”.

Față de cele de mai sus, renunțarea autorului excepției de neconstituționalitate la soluționarea acesteia nu împiedică realizarea în continuare a controlului de constituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, potrivit căroră: „*Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi.*”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 privind dreptul de proprietate, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 136 referitor la proprietate. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea reține următoarele:

Prin numeroase decizii, ca de exemplu Decizia nr. 113 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2008, Decizia nr. 814 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 30 iulie 2008, și Decizia nr. 997 din 30 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 18 august 2009, Curtea a statuat, în esență, că art. 7 din Legea nr. 85/1992 consacră o normă de justiție socială, întrucât dă posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic.

În cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este — astfel cum a statuat Curtea Constituțională — o obligație *in rem*, instituită în considerarea obiectului (locuința construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație *in personam*, reglementată în considerarea subiectului (societatea comercială ce a luat naștere pe calea privatizării).

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea a reținut că acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale, restrângere care însă nu a fost constatată de Curte.

Considerentele și soluția deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daewoo Mangalia Heavy Industries” — S.A. în dosarele nr. 2.348/254/2008, nr. 1.513/254/2008, nr. 1.507/254/2008, nr. 1.511/254/2008, nr. 1.506/254/2008, nr. 1.526/254/2008, nr. 1.582/254/2008, nr. 1.601/254/2008, nr. 1.515/254/2008, nr. 1.517/254/2008, nr. 1.522/254/2008, nr. 1.599/254/2008, nr. 146/254/2009, nr. 1.590/254/2008 și nr. 2.315/254/2008 ale Judecătoriai Mangalia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.160

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2008 pentru stabilirea tarifului lunar al chiriei pe m² care se aplică pentru închirierea locuințelor și terenului aferent acestora, aflate în domeniul public și privat al statului, administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2008 pentru stabilirea tarifului lunar al chiriei pe m² care se aplică pentru închirierea locuințelor și terenului aferent acestora, aflate în domeniul public și privat al statului, administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”. Excepția a fost invocată de Alexandrina Marilena Partenie, Sabina Partenie, Octavian Partenie și Maria Partenie în Dosarul nr. 17.302/299/2008 al Judecătoriai Sectorului 1 București.

La apelul nominal răspunde, pentru autorii excepției, apărătorul ales, cu delegație la dosar.

Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Având cuvântul, avocatul autorilor excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, prezentând, pe larg, considerentele expuse în fața instanței de judecată. Depune concluzii scrise la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 17.302/299/2008, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2008 pentru stabilirea tarifului lunar al chiriei pe m² care se aplică pentru închirierea locuințelor și terenului aferent acestora, aflate în domeniul public și privat al statului, administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, excepție invocată de Alexandrina Marilena Partenie, Sabina Partenie, Octavian Partenie și Maria Partenie.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece creează un regim discriminatoriu pentru chiriașii imobilelor administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” — RAAPPS, chiria fiind stabilită în mod diferit, în funcție de suprafața utilă a locuinței pe

care o ocupă chiriașii respectivi. Se arată în acest sens că, în cauză, dintre membrii familiei care au închiriat locuința în anul 1981 au decedat trei, astfel încât, în prezent, suprafața utilă a spațiului închiriat de RAAPPS se împarte la un număr de 4 persoane, în loc de 7, astfel încât nu se mai poate realiza încadrarea în dispozițiile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2008, cu toate că actualii chiriași sunt beneficiarii tuturor actelor normative prevăzute în textul legal menționat. În aceste cazuri nu se aplică un tarif mai mare pentru suprafața excedentară, ci chiria în întregul ei este stabilită conform art. 1 din ordonanța de urgență. Se conchide în sensul că „nu este corect să fii tratat discriminatoriu, să fii pedepsit pentru depășirea unei suprafețe utile, de cele mai multe ori survenită fără voia ta”.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că dispozițiile art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2008 au fost instituite de legiuitor pentru o anumită categorie de chiriași, atunci când suprafața utilă a locuinței nu depășește suprafața minimală stabilită la pct. B din anexa nr. 1 la Legea locuinței nr. 114/1996, în timp ce textul de lege criticat privește o altă categorie de chiriași, ce ocupă o locuință a cărei suprafață utilă depășește suprafața minimală menționată. Întrucât situația juridică a celor două categorii de chiriași este diferită, diferența de tratament juridic este justificată în mod obiectiv și rezonabil.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2008 pentru stabilirea tarifului lunar al chiriei pe m² care se aplică pentru închirierea locuințelor și terenului aferent acestora, aflate în domeniul public și privat al statului, administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120

din 15 februarie 2008, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut: „Prevederile alin. (1) și (2) se aplică sub condiția ca suprafața utilă a locuinței pe care o ocupă chiriașii respectivi să nu depășească suprafețele minimale stabilite la pct. B din anexa nr. 1 la Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

Dispozițiile art. 6 alin. (1) și (2) din același act normativ, la care se face referire prin normele criticate, au următorul cuprins:

„(1) Prin excepție de la prevederile art. 1, chiriașilor care ocupă imobile cu destinație de locuință în baza unor contracte de închiriere prelungite prin efectul Legii nr. 17/1994 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, cu modificările ulterioare, și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2004 privind prelungirea duratei unor contracte de închiriere, aprobată prin Legea nr. 219/2004, li se va percepe chiria stabilită și actualizată potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, cu modificările ulterioare.

(2) Chiriașilor, alții decât cei prevăzuți la alin. (1), care realizează un venit mediu net lunar pe membru de familie care nu depășește salariul mediu net lunar pe economie, respectiv situat între salariul mediu net lunar pe economie și dublul acestuia, li se va percepe chiria calculată în conformitate cu prevederile art. 31 alin. (1) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, cu modificările ulterioare. Prevederile art. 31 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, cu modificările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.”

În motivarea excepției de neconstituționalitate se invocă art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

Stabilirea de către legiuitor a două categorii de chiriași, una care beneficiază de o modalitate de calcul mai avantajoasă a chiriei și cealaltă categorie care nu beneficiază de această dispoziție, are la bază considerente de protecție a celor cu venituri mici, care ocupă locuințe a căror suprafață utilă nu depășește suprafețele minimale prevăzute de lege. Acest beneficiu de protecție socială este la latitudinea de reglementare a legiuitorului, care poate institui un tratament juridic diferențiat, în considerarea unor situații obiectiv diferite. Nu se aduce astfel atingere principiului egalității, deoarece acesta nu înseamnă uniformitate, astfel încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit.

Schimbarea situației juridice a chiriașilor, în cazul în care, din diverse motive, nu mai îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru încadrarea în categoria juridică vizată de măsura de protecție mai sus precizată, determină incidența unui alt tratament juridic, corespunzător situației obiectiv diferite în care se află aceștia, ceea ce reprezintă o aplicare a principiului egalității, iar nu o încălcare a sa.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2008 pentru stabilirea tarifului lunar al chiriei pe m² care se aplică pentru închirierea locuințelor și terenului aferent acestora, aflate în domeniul public și privat al statului, administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, excepție ridicată de Alexandrina Marilena Partenie, Sabina Partenie, Octavian Partenie și Maria Partenie în Dosarul nr. 17.302/299/2008 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.183

din 17 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2¹) și (3) și ale art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2¹) și (3) și ale art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 3.266/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, apreciind că reglementarea criticată este conformă cu principiile enunțate în Legea fundamentală și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.266/4/2008, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2¹) și (3) și ale art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, într-o cauză având ca obiect o acțiune în pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă** apreciază că dispozițiile de lege criticate contravin principiului constituțional al egalității în fața legii, deoarece instituie un privilegiu în favoarea chiriașilor imobilelor vândute în temeiul Legii nr. 112/1995, care au dreptul la restituirea prețului de piață al imobilelor ce au fost retrocedate foștilor proprietari prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Se arată că despăgubirea cumpărătorilor unor astfel de imobile la valoarea de circulație actuală a imobilelor constituie în mod vădit o îmbogățire fără justă cauză și o discriminare, pe de o parte, față de restul cetățenilor care nu beneficiază de astfel de măsuri legislative ce constau în alocarea de fonduri publice cu caracter preferențial, iar pe de altă parte, față de foștii proprietari deposedați abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, care beneficiază de măsuri reparatorii având ca obiect titluri de participare la Fondul „Proprietatea”, organism a cărui incapacitate reală de a asigura plata despăgubirilor a fost subliniată în mod repetat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (spre exemplu, cauza *Porțeanu contra României*, 2006).

În opinia instanței de judecată, soluția legislativă actuală, introdusă prin Legea nr. 1/2009, diferă esențial față de dreptul comun în materia răspunderii vânzătorului pentru evicțiune, întrucât, potrivit art. 1344 din Codul civil, cumpărătorul evins are dreptul la restituirea sporului de valoare al imobilului, în caz de evicțiune totală. Într-adevăr, așa cum a statuat Curtea

Constituțională, este admisibilă instituirea unui tratament juridic diferit pentru situații distincte, însă, în cauză, este evidentă lipsa unui „criteriu obiectiv și rezonabil”, în sensul jurisprudenței constante a Curții Constituționale, care să justifice această diferență de tratament juridic, respectiv obligarea vânzătorului, în speță statul, la plata unei despăgubiri cu mult superioare prețului plătit, chiar actualizat cu rata inflației.

În acest sens, susține și contrarietatea dispozițiilor legale criticate cu prevederile art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. b) din Constituție, care prevăd că economia României este o economie de piață, bazată pe libera concurență, ceea ce exclude alocarea preferențială de resurse publice fără a exista justificări obiective și raționale, cum ar fi considerente de protecție socială ori cerințe economice de interes general. În acest mod, instanța apreciază că este încălcat interesul național în activitatea economică și financiară, instituindu-se o sarcină excesivă asupra bugetului de stat, prin numeroasele acțiuni în justiție pentru plata valorii de circulație a imobilelor, introduse atât de cumpărătorii evinși care au obținut deja prețul plătit, actualizat cu valoarea inflației, conform soluției legislative anterioare, cât și de cei care au dreptul la reparație prin plata valorii de piață a imobilelor, în acord cu actuala reglementare.

Astfel, în opinia instanței de judecată, prin adoptarea Legii nr. 1/2009 au fost nesocotite atât interesul contribuabilului, cât și interesul general al statului în activitatea economică și financiară, ce vizează menținerea unui echilibru bugetar, necesar bunei funcționări a economiei și realizării obligațiilor sale, stabilite prin Constituție și prin legile în vigoare.

Prevederile legale criticate contravin și dispozițiilor art. 20 din Constituție, cu referire la Protocolul nr. 12 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care interzice însuși legiuitorului să reglementeze în mod discriminatoriu exercițiul drepturilor recunoscute cetățenilor.

Astfel, analizând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia indemnizării cumpărătorilor imobilelor preluate de regimul comunist, în situația în care aceștia au fost evinși, prin admiterea acțiunilor în revendicare formulate de foștii proprietari, instanța de judecată învederează faptul că a fost considerată suficientă, prin raportare la exigența proporționalității între interesul general care a generat privarea de bun și interesul particular, o indemnizare care reprezintă o parte din valoarea de circulație a bunului (cauza *Velikovi și alții contra Bulgariei*, 2007) sau contravaloarea prețului actualizat, plătit de cumpărătorul evins (cauza *Tudor Tudor contra României*, 2009). Mai mult, în cauze precum *Pincova și Pinc contra Republicii Cehe*, 2005, sau *Stoyanova și Ivanov contra Bulgariei*, 1999, instanța de contencios european al drepturilor omului a statuat că, în situația în care au existat încălcări esențiale ale legii, privarea de proprietate va fi socotită proporțională și conformă Convenției, chiar dacă despăgubirea este net inferioară valorii de circulație actuale a imobilului. Prin urmare, așa cum rezultă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, soluția legislativă anterioară Legii nr. 1/2009, de restituire a prețului actualizat cu rata inflației, este conformă cu cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, astfel încât actuala soluție legislativă, de indemnizare a cumpărătorului la valoarea de circulație actuală a bunului, nu este justificată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate nu contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și art. 20 din Constituție și nici prevederilor art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată că situația proprietarilor ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile este deosebită de cea a foștilor proprietari deposedați abuziv, diferența de tratament juridic fiind justificată de statutul juridic diferit al celor două categorii de proprietari. În plus, legiuitorul este liber să opteze cu privire la întinderea și modalitatea de acordare a măsurilor reparatorii, iar practica Curții Europene a Drepturilor Omului recunoaște despăgubirea persoanelor îndreptățite prin acordarea unei „sume corespunzătoare cu valoarea actuală a apartamentului” (cauza *Raicu contra României*, 2006).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 50 alin. (2)¹ și (3) și ale art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, dispoziții introduse prin art. I pct. 16 și 18 și modificate prin pct. 17 din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 3 februarie 2009.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 50: „(2¹) *Cererile sau acțiunile în justiție având ca obiect restituirea prețului de piață al imobilelor, privind contractele de vânzare-cumpărare încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, care au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, sunt scutite de taxele de timbru.*”

(3) *Restituirea prețului prevăzut la alin. (2) și (2¹) se face de către Ministerul Economiei și Finanțelor*) din fondul extrabugetar constituit în temeiul art. 13 alin. 6 din Legea nr. 112/1995, cu modificările ulterioare.”;*

— Art. 50¹: „(1) *Proprietarii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile au dreptul la*

*) Conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 221/2008 pentru stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, Ministerul Economiei și Finanțelor a fost reorganizat în Ministerul Economiei și în Ministerul Finanțelor Publice.

restituirea prețului de piață al imobilelor, stabilit conform standardelor internaționale de evaluare.

(2) Valoarea despăgubirilor prevăzute la alin. (1) se stabilește prin expertiză.”

În opinia instanței de judecată, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 20 — Tratatul internațional privind drepturile omului și ale art. 135 alin. (1) privind caracterul de economie de piață al economiei României și alin. (2) lit. b) referitor la obligația statului de a proteja interesele naționale în activitatea economică, financiară și valutară.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat, în cadrul controlului *a priori*, asupra constituționalității Legii nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, statuând că aceasta este constituțională.

Astfel, prin Decizia nr. 1.351 din 10 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 881 din 24 decembrie 2008, Curtea a respins obiecția de neconstituționalitate, reținând, în legătură cu textele de lege criticate și în prezenta cauză, că „acordarea unor despăgubiri la valoarea actuală a imobilelor are natura juridică a unei măsuri echitabile, menită să le ofere foștilor chiriași posibilitatea de a-și cumpăra o locuință, ceea ce este în consens cu dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora: «România este stat de drept, în care [...] drepturile și libertățile cetățenilor [...], dreptatea [...] reprezintă valori supreme [...] și sunt garantate.»”

Autorul excepției susține, de asemenea, înfrângerea principiului egalității prin reglementarea instituită de Legea nr. 1/2009, „care prevede un privilegiu în favoarea chiriașilor evinși pentru că aceștia [...] ar urma să primească valoarea de circulație a imobilului, ceea ce reprezintă o discriminare și un privilegiu atât în raport de restul cetățenilor, cât și în raport de foștii proprietari deposedați abuziv de regimul comunist”, față de care „legea prevede o modalitate de reparație cu totul incertă și ineficace”. Cât privește această pretinsă contrariedade față de art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a reținut, prin aceeași decizie, că aceasta este nefondată, „deoarece principiul

egalității impune aplicarea aceluiași tratament juridic unor persoane aflate în aceeași situație juridică. Or, foștii proprietari ale căror imobile au fost preluate în mod abuziv se află în situație juridică diferită față de proprietarii care au dobândit dreptul de proprietate în calitate de foști chiriași, în baza Legii nr. 112/1995. Astfel, prima categorie beneficiază de măsuri reparatorii datorate preluării abuzive a imobilelor de către stat, în timp ce a doua categorie beneficiază de plata unor despăgubiri ca urmare a desființării pe cale judecătorească a contractelor de vânzare-cumpărare. Este echitabil, în această situație, ca statul să acorde despăgubiri la prețul de piață al imobilelor, care să permită cumpărarea unei noi locuințe, având în vedere că, la data dobândirii aceluși imobil de la stat, cumpărătorul a plătit prețul real al imobilului, stabilit în conformitate cu actele normative în vigoare la acel moment.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții, soluția acestei decizii este valabilă și în prezenta cauză.

Referitor la înfrângerea prevederilor cuprinse în art. 135 alin. (1) și (2) lit. b) din Legea fundamentală, autorul excepției arată că, potrivit normei constituționale, „România este o economie de piață bazată pe libera concurență, ceea ce exclude favorizarea unor particulari prin alocarea preferențială de resurse publice, fără a exista o justificare întemeiată”. Totodată, apreciază că „se încalcă un interes național în activitatea economică și financiară, prin instituirea unei sarcini excesive și nejustificate în sarcina statului”. Față de aceste susțineri, Curtea consideră că restituirea prețului de piață al imobilelor nu aduce atingere intereselor statului sau economiei naționale, legiuitorul reglementând, prin art. 13 alin. (6) din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, modalitățile de restituire a despăgubirilor dintr-un fond extrabugetar, special constituit, precum și sursele de finanțare, plata despăgubirilor efectuându-se de către Ministerul Economiei și Finanțelor*), prin serviciile publice descentralizate ale acestuia.

Așa fiind, Curtea apreciază că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor din Legea fundamentală și din celelalte documente internaționale invocate în susținerea excepției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2¹) și (3) și ale art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 3.266/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

*) Conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 221/2008 pentru stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, Ministerul Economiei și Finanțelor a fost reorganizat în Ministerul Economiei și în Ministerul Finanțelor Publice.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.217

din 29 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 5 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 5 din Codul penal, excepție ridicată de Toader Ignat în Dosarul nr. 22/107/2005 (număr în format vechi 5.467/2005) al Tribunalului Alba — Secția penală.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Societatea Comercială „Jidvei” — S.R.L. Filiala Alba din comuna Jidvei, județul Alba, consilierul juridic Mircea Ungurean, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că partea Societatea Comercială „Oil Petrocom” — S.R.L. din Blaj a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul consilierului juridic Mircea Ungurean, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate și depune note scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 22/107/2005 (număr în format vechi 5.467/2005), **Tribunalul Alba — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 5 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Toader Ignat cu ocazia soluționării, după casare, a unei cauze penale privind trimiterea în judecată pentru săvârșirea, printre altele, a infracțiunilor prevăzute de art. 215 alin. 2 și 5 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 215 alin. 2 din Codul penal aduce atingere dreptului la un proces echitabil, precum și dreptului de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori, întrucât reglementează o dublă incriminare și, în consecință, o dublă sancționare a unei singure acțiuni materiale, parte componentă a laturii obiective a infracțiunii de înșelăciune. Referitor la alin. 5 al art. 215 din Codul penal, susține că încalcă egalitatea în drepturi și dreptul la un proces echitabil, deoarece stabilește încadrarea juridică a faptei și răspunderea penală în funcție de întinderea prejudiciului cauzat persoanei vătămate prin infracțiune în condițiile în care

repararea acestui prejudiciu se înfăptuiește pe baza regulilor de drept civil și constituie obiectul acțiunii civile care este alăturată acțiunii penale în cadrul procesului penal.

Tribunalul Alba — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile art. 215 alin. 2 și 5 din Codul penal nu încalcă dispozițiile Legii fundamentale și ale Protocolului nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate de autorul excepției. Arată că respectarea cerinței procesului echitabil se impune numai în legătură cu procedura de desfășurare a procesului, iar nu și în ceea ce privește cadrul juridic sancționator al faptelor, adică în materia dreptului substanțial.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 215 alin. 2 și 5 din Codul penal sunt constituționale, deoarece nu contravin prevederilor din Legea fundamentală și din actul internațional invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 709/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 2 și 5 din Codul penal, având următorul cuprins: *„Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni. [...]”*

„Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și a prevederilor art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 215 alin. 2 și 5 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 709 din 19 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 7 noiembrie 2006, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 și 5 din Codul penal, excepție ridicată de Toader Ignat în Dosarul nr. 22/107/2005 (număr în format vechi 5.467/2005) al Tribunalului Alba — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.226

din 29 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Paul Ghiurea în Dosarul nr. 13.409/300/2008 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, asistat de apărătorul ales Iolanda Păcuraru, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului ales al autorului excepției, care solicită admiterea excepției pentru motivele invocate în fața Tribunalului București — Secția a II-a penală.

Reprezentantul Ministerului Public face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale și pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 13.409/300/2008, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Paul Ghiurea cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă ca tardiv formulată plângerea împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv, întrucât, în cazul în care procurorul ierarhic superior nu soluționează plângerea în termen de 20 de zile de la primire, persoana vătămată este ținută, sub sancțiunea decăderii, să se adreseze instanței în termen de 20 de zile de la expirarea termenului inițial de soluționare a plângerii de către procurorul

ierarhic superior, în condițiile în care petentul nu cunoaște data de la care curge acest termen înăuntrul căruia se poate adresa instanței, deoarece nu cunoaște momentul inițial al primirii plângerii de către procurorul ierarhic superior, care nu coincide neapărat cu momentul înregistrării plângerii la parchetul respectiv. Persoana vătămată este astfel sancționată pentru culpa procurorului ierarhic superior, în condițiile în care textul de lege criticat nu prevede nicio sancțiune pentru acesta din urmă.

Tribunalul București — Secția a II-a penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă prevederile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale, întrucât nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 598/2005, nr. 232/2007 și nr. 667/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției prezent, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru

modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: „În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și a prevederilor art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală au fost supuse, în numeroase rânduri, controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 825 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 5 august 2008, și Decizia nr. 497 din 7 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 12 mai 2009, prin care Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Eventualele abuzuri ale organelor de urmărire penală sau întârzierile în soluționarea plângerilor adresate acestora, la care se face referire în motivarea excepției și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii autorului excepției, nu pot constitui motive de neconstituționalitate a textului de lege criticat și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Paul Ghiurea în Dosarul nr. 13.409/300/2008 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.227

din 29 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 230 și ale art. 249
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 230 și ale art. 249 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Tudor Georgescu în Dosarul nr. 5.602/299/2008 al Tribunalului București — Secția I penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.602/299/2008, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 230 și ale art. 249 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Alexandru Tudor Georgescu cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă plângerea împotriva unei ordonanțe de scoatere de sub urmărire penală prin care a fost aplicată o sancțiune cu caracter administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate, întrucât permit procurorului să dispună sancțiuni cu caracter administrativ, încalcă dreptul la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv, egalitatea în fața legii, precum și dispozițiile constituționale referitoare la înfăptuirea justiției, instanțele judecătorești, conflictul temporal de legi, respectiv raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern în materia drepturilor omului.

Tribunalul București — Secția I penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate de autor.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 230 și art. 249 din Codul de procedură penală sunt constituționale, întrucât nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 230 și ale art. 249 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 230: „*Procurorul, sesizat potrivit art. 228 alin. 2, dispune prin ordonanță scoaterea de sub urmărire penală și înștiințează despre aceasta, când este cazul, persoana care a făcut sesizarea.*”;

— Art. 249: „*Scoaterea de sub urmărirea penală are loc când se constată existența vreunuia dintre cazurile prevăzute în art. 10 lit. a)–e) și există învinuit sau inculpat în cauză.*”

Dispozițiile art. 242—246 și 248 se aplică în mod corespunzător și în procedura scoaterii de sub urmărire.

În cazul prevăzut în art. 10 lit. b1) procurorul se pronunță prin ordonanță.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției, ale art. 126 privind instanțele judecătorești și ale art. 154 alin. (1) referitoare la conflictul temporal de legi, precum și ale art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 8 instituind dreptul la un recurs efectiv din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. I-3 alin. 1 teza a doua, ale art. II-80 și ale art. II-107 alin. 2

din Tratatul de instituire a unei Constituții pentru Europa, aceste din urmă dispoziții privind egalitatea în fața legii și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 230 și ale art. 249 din Codul de procedură penală reglementează posibilitatea procurorului de a dispune prin ordonanță scoaterea de sub urmărire penală, ceea ce nu echivalează însă cu o atingere adusă dreptului la un proces echitabil, deoarece rezoluțiile și ordonanțele procurorului de netrimiteră în judecată, inclusiv ordonanța de scoatere de sub urmărire penală și de aplicare a unei sancțiuni cu caracter administrativ, sunt acte supuse cenzurii instanței de judecată, la

plângerea persoanei interesate, potrivit procedurii instituite prin art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Prin urmare, Curtea nu poate reține criticile referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 124 și ale art. 126, respectiv a prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Dispozițiile art. 154 alin. (1) din Legea fundamentală, ale art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și ale art. I-3 alin. 1 teza a doua, ale art. II-80 și ale art. II-107 alin. 2 din Tratatul de instituire a unei Constituții pentru Europa nu sunt aplicabile în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 230 și ale art. 249 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Tudor Georgescu în Dosarul nr. 5.602/299/2008 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

